

# Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς κερσοχόν εις την χάραν ημών ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ του Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστεῶν καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

**Ἑσωτερικοῦ :**  
 Ἔτησια . . . . . δρ. 8,—  
 Ἐξάμηνος . . . . . 4,50  
 Τριμήνιος . . . . . 2,50  
 Δι συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

**Ἐσωτερικοῦ :**  
 Ἔτησια . . . . . φρ. 10,—  
 Ἐξάμηνος . . . . . 5,50  
 Τριμήνιος . . . . . 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ  
**ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐσωτερ. λ. 16  
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου  
 κηθόνται ἑκαστον λην. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ  
 Ὅδὸς Ἐβρουίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἀπριλίου 1913

Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 20

## Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Σπένδαλο τὴν ἡμέρα τῶν γάμων.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ μερμηγκοφυλὰ ἐξύπνησε σὲ μιὰ μεγάλη ἀναστάτωση. Ἡ πρώτη ἀκίνητος τοῦ πρωῖνου ἡλίου μόλις εἶχαν χρυσοῦσιν τὸν ἀρχομένο θόλο, ποῦ ἐπροφύλαττε τὴν εἰσοδὸ τῆς ἐργατικῆς πολιτείας τῶν μερμηγκίων.

Οἱ σκοποὶ τῆς νυκτός, ἀπὸ ἐσθήλωσαν τοὺς φράντας, — τὰ θυρόφυλλα νὰ κτυποῦν, — ἀπὸ τὰς πόδας ποῦ ἐφρουροῦσαν, παρέδωκαν τὴν εὐλοχίαν ἀλλοῦς, καὶ ἀργολινητοὶ αὐτοὶ, σὰν ἄνθρωποι ποῦ ἔκαμαν τὸ καθήκον τους, ἐγύριζαν ἐπὶ τοὺς στρατώνας. Στὸ δεξιὸ ἀπαντοῦσαν ἄλλα μερμηγκία, — παλιέας, ποῦ ὅ,τι εἶχαν ξυπνήσῃ κ' ἐβγαίνουν ἐξω νὰ λάμψουν εἰς αἰὲν ὑγιεινὸν περιπατοῦν ἐπὶ τὴν ὄρατον πρωῖνὴν ἐξοχίαν. Κάπου-κάπου ἐσταματοῦσαν καὶ τάλεγον μεταξὺ τους «ἕνα χεράκι». Καὶ ἔπειτα «ἀντίο σα! στὸ καλὸ! βιάσουαι!» Ἐχωρίζοντο καὶ καθένα παραβοῦσε ἐπὶ τὸ δουλειά του.

Μέσα, εἰς τῆς στοῆς, ἡ κίνησις ἐξωθήρευν ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν. Κάθε μερμηγκι ἐκώταζε νὰ κἀν γογγύροσιν τὴν ἐργασίαν του, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμο νὰ παραβῆσθῃ ἐπὶ τὴν ἐορτὴν τῶν γάμων, ποῦ γίνεται καθὲς χρόνον καὶ εἶνε τρόπον τινα ἡ μεγάλη ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς μερμηγκοφυλῆς.

Τὴν παραμονή, διάταγμα

τῆς Βασιλισσῆς ἀνήγγειλε ἰς ὅλην τὴν πολιτείαν τὰ μέτρα ποῦ εἶχαν πάρῃ αὐτὴ καὶ τὸ Συμβούλιόν της, γιὰ τὸν ἐπίσημον ἐφοσμό. Καὶ καθὲς μερμηγκι ἤξερε πλέον τί εἶχε νὰ κάμῃ.

Οἱ ἐργάται ὁὐ ἐχωρίζοντο σὲ δύο συντροφίαις. Κ' ἐνῶ ἡ μία συντροφία θὰ παρερίσκετο ἐπὶ τὴν ἐναρξί τῶν ἐργῶν, ἡ ἄλλη θὰ ἐβγαζε τ' αὐτὰ ἐπὶ τὸν ἡλιον, ὅ

ἀπερικοπιεῖτο τὰ μικρά, ἐπὶ αὐτῆς τῆς νύμφης καὶ τῆς χρυσαλλίδος (\*), θύομαγε τῆς μελόγρης, — τὰ πρῶτα ἐκεῖνα ζωοφάντα, ποῦ εἶνε ἡ ἀγαλάδες τῶν μερμηγκίων, — θὰ ἐλαθάριζε τοὺς στυλοῦς, τοὺς στερωμένους μὲ τσιμέντον, καὶ θὰ ἀδηνάδουσε τῆς ἀγαλάδες νὰ βασιλέσων ἐπὶ τῆς ἀκριοριανταφυλλίδος τοῦ θάσους. Καθὼς ξέρετε, ἡ μελόγρης φουσκῶνουν

ἀπὸ ἕνα γλυκύτατον μέλι, ποῦ τὰ μερμηγκία τὸ ὑπεραγαπιεῖν καὶ τὸ βγάξουν μὲ ἀρμεγμα μεθοδικὸ καὶ κανονικόν, ὅπως γίνεται μὲ τὸ γάλα καὶ τὰ βουστάσια τῶν ἀνθρώπων.

Ἐκτὸς ἀπ' ὅτ' αὐτὰ, οἱ ἐργάται τῆς πρώτης συντροφίαις θὰ ἐπρόσεχαν καὶ τοὺς σκλάβους, — κατὰ μερμηγκία στακπερσομαρσα, ποῦ τ' ἀρπαζάν ἄλλοτε, μὲ μιὰ πολυμητὴ καὶ νεροκωπὴν ἐπιβρομή, ἀπὸ τῆς δικτῆς τους μερμηγκοφυλῆς κ' ἐτοῖ, ἀπὸ ἐργάταις ποῦ ἦσαν πρῖν, δηλαδὴ ἐλευθέρους πολιτείας, νὰ ἔκαμαν σκλάβους.

Ἐπειτα, ἡ πρώτη συντροφία τῶν ἐργατῶν θὰ παραχωροῦσε τὴν θέσιν τῆς στῆς δευτέρας, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἠμπερίσταν κ' ἐκεῖνοι ποῦ θὰ ἐδούλευον ὡς ἐκείνη τὴν στιγμὴν, νὰ παραπολιθῶσιν μὲ τὴν ἡσυχίαν τους τὴν ἐνέχεια τῆς μεγάλης ἐορτῆς, γιὰτὶ τὰρα πλέον θὰ ἐδούλευαν εἰς ἄλλοι.

Ἡ Βασιλισσα ἡ Μητέρα, — οὗτοι εἰς δύο τίτλοι, εἶναι πολιτεία τῶν μερμηγκίων εἶνε συζώνουμι, — εἶχαν ἐγγυρῆσθαι ἕνα πρόγραμμα, ποῦ ἐπεριελάμβανε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀπορρίπτην

(\* ) Νύμφη λέγεται τὸ σκαυλάκι τοῦ ἐντόμου, ποῦ θ,τι βγαίνει ἀπὸ τὸ αὐγὸν του, καὶ χρυσαλλίς τὸ ἴδιον, δταν εἶνε τυλιγμένο εἰς τὸ βομβόλιον ἢ κομπούλι.



Ἡ Βασιλισσα ἐπρωχωροῦσε μὲ μεγαλοπρέπεια...

στρατιωτική παράταξι κ' επιθεώρησι, και διάφορα αγωνίσματα, παιγνίδια, χορός κ' ένα μεγάλο συμπόσιο.

Πρώι-πρώι, μετά το άνοιγμα των πέντε πυλών της μερμηγκοφυλάξης, πολυάριθμοι όμιλοι σκελετών, που τους οδηγούσαν εργάτες και στρατιώτες, έβγην καν βιαστικά από τη μεγάλη πόλι και, έπιβλεπόμενοι με αυστηρότητα, άρχισαν να καθαρίζουν και να συγυρίζουν την πλατεία των έσραίων, που από τον περκαμένο χρόνο ήταν άρκατα άσκούπιστη.

Άλλοι έσθηκαν να μισρά και τα μεγάλα ξερόφυλλα, άφου τα έκοβαν κομματάκια, διάνά ειμπαρούν να τα κουβαλούν εύκολα.

Άλλοι έσθρωναν τα ξερόχορτα και τα άχυρα, και τα έσπρωχναν προς τους θάμνους που ήταν δλόγορα ε την πλατεία. Άλλοι έσθρωναν το τραπέζι, για το μεγάλο συμπόσιο. Έκοβαν πιεστάκια από φύλλα πράσινα και μέσα στο καθένα έβαζαν από μία σταλαγμαλιά μέλι. Και δίπλα σε κάθε πιεστό, είχαν κομματάκια από βιτόμους και μισρά έντομα καθαρισμένα και τοποθετημένα εις πυραμίδας, που ή όφισ τους, τουλάχιστον για τα μερμηγκία, ήταν πολύ όρεκτική.

Η έσρατή θέρχισε καθώς είπαμε, με στρατιωτική παράταξι κ' επιθεώρησι, γιατί τα μερμηγκία εινε φυλή πολεμική. Τίποτε δεν τα εύχρισται περισσότερο, τίποτε δεν κάμνει της καρδιάς τους να κτυπούν τόσο από ένθουσιασμό, όσο το ροθμικό βήμα των στρατευμάτων, ή ήσρα κλαγγή που όφινουν ή τρομερές εκείνες δαγκάνες των πολεμιστών, και το δυνατό σφόνγισμα του μυρμηκικού όξέος, που έξασκοντίζον τα κεντρικών, — του δηλητηριέου εκείνου που νερλώνει και παρκαλύει τον έχήφ.

Πολύ πριν να ξημερώσκη, οι εργάτες που είχαν έπιφορτισθή μ' αυτή την εργασία, ήλθαν και πήσαν τους γαμπρούς και της ύφες, που κατοικούσαν σε μία βιβθαία και όροσερή στοά, και τους ώδήγησαν σε μία σάλα ψηλόεστη. Μόλις είχαν βγη από τα κουβάλια των και τα φτεράκια των, ύγρα και μαλακά, ήταν ακόμη κολλημένα στα σώματα των.

Τότε ή παραμάνες άρχισαν να σκολίζον τους γαμπρούς και της ύφες. Με μεγάλη προσοχή, έσκαλλούσαν κ' έσκούπιζαν τα φτεράκια των, που σε λίγο έστέγγισαν, ξεράθησαν, έλαμψαν κ' έγειναν έτοιμα να πετάξουν.

Αυτή ή κουζέττα μόλις έτελειώσεν, όταν ή μερμηγκοφυλάξη άναστατάθη από φωνές.

— Τι σκάνδαλο! έφώνοζε μία γρηά μερμηγκία.

— Σιωπή! άπεκρίνετο μία άλλη πρώτα-πρώτα πρέπει να ειδοποιηθή ή Βασίλισσα.



«Άλλοι έσθρωναν τα ξερόχορτα...» (Σελ. 158 στ. α')

— Δεν το λέμε καλλίτερα της πρωθυπουργίνας;

— Λαμπρά! είπεν ένας άξιωματικός. Νά το πουλιε της πρωθυπουργίνας. Ήσα εκεί θα πάω τώρα. Εν τώ μεταξύ, μη βγάλετε μιλιά. Ε! που είθε; Δυσστρατιώτες να έλθουν μαζί μου!

Οι δύο στρατιώτες, που έκάλεσαν ο άξιωματικός, έπλησίασαν νρταίζοντας της φρεσίας των δαγκάνες.

Η πρωθυπουργίνα κατείκουσε ε στο έδιο διαμίσια της Βασίλισσας, σε μία μεγάλη στοδ άπόμνη, κρυμμένη, όπου κανείς δεν ήμπορούσε να εί, χωρίς άδεια. Και ή άδεια αυτή, με δυσκολία έδιδετο, ειπός αν ήταν λόγος σπουδαίος.

Η βασιλική στοάή τον εύρύχωρη και οι θολοί της; έγυάλιζαν σε μαρμαρινοί, από την ύπομονητική έπεξεργασία αχιλιάδων έργων.

Το μεγάλο κελλί της Βασίλισσας είχαν δλόγορα άλλα δένα κελλιά, λιγάκι μικρότερα, και ες αυτά κατοικούσαν ή σεβάσιμες γρηές, που άποτελούσαν το συμβούλιο της Έπικρατίας, σε να λέγαμε ή ύπουργίνας. Ο λαός της αγαπούσε και της έσέβατο όλος, εκτός από την πρωθυπουργίνα που ώνομάζετο Λασία και που την είχαν για φιλόργουη, ζηλιέρη και πολύ ματαιόδοξη.

Δέν είχε άδικο ο λαός να την κρίνη έτσι! Κατά βιβθος, ή Λασία το φυσόςε και δεν εκρύωνε που δεν ήταν αυτή ή Βασίλισσα, και μολονότι έκρυβε καλά

την έπιθυμία της, την έμάντευε κανείς από την άλοζονεία και την άγρωγία που έδειχνε σε όλους. Εν τούτοις είχε και αυτή τους φίλους της και του; δαδούς της, που την έκολάκιων για να παίρνουν ρουσέτια.

Ο άξιωματικός εκείνος, — άρχηγός του δεκάτου τάγματος των Ουδέτερων, — έζήτησε την άδεια να παρουσιασθή στην πρωθυπουργίνα, για να της άνακοινώη «λατι σπουδαίο».

Η Λασία, τριχωτή και πορόξενη, όπως έλες ή γρηές μερμηγκίας, με φωνή θυμωμένη — χωρίς κανένα λόγο, — έδωκε διαταγή να τον μπάσουν.

— Έξασχωτάτη! άχ, Έξασχωτάτη! έφώνοζε ο άξιωματικός, μόλις μπήκε στο κελλί της πρωθυπουργίνας; πρέπει να ειδοποιηθή ειθύς ή Μεγαλειότης Της, ή Βασίλισσα, ότι ένα μεγάλο σκάνδαλο έτοιμάζε-αι να έκραγή.

— Τι; τί; σκάνδαλο; έκαμην ή Λασία. Έξήγηθήτε, σε πορκαλιώ!

— Λοιπόν, Έξασχωτάτη, υπάρχει μεταξύ μας μία ξένη.

— Ξένη; Ώραία δουλειά! Έτσι εκτελούν λοιπόν τα καθήκοντά τους οι σκοπέι; Ρυχαλιζούν, φρίνεται, μολυμένει από μέλι. Από το ναυό στο χωριότερο πάμε ες αυτή την κατακαμένη μερμηγκοφυλιά. Άς εινε τελοσπάντων, ύποθέτω, ότι αυτή ή ξένη, που κατούρωσε να εισχωρήση στην πόλι μας, θα θθανάτωη χωρίς άλλη διεδικασία, ε;

— Μά, Έξασχωτάτη, ή ξένη που σε λέγω, δεν εισχώρησε στην πόλι μας, αλλά γεννήθηκε ες αυτή πρό δόλιγου. Είναι ένα άσπρο μερμηγκί κριτσάκι!

— Με κοροϊεύετε; Ήδω εινε δυνατό να βγη άσπρο μερμηγκί από τα δικά μας κουκούλια; Θα εινε από κανένα ξένο κουκούλι, που θα μς τώφριαν απέξω κρυφά. Ά, θα τιμαρηθήτε όλοι σας στο δεκάτο τάγμα των Ουδέτερων.

Άλους; εκεί άπροσεξία! Εν τώ μεταξύ πηγαίνω να ειδοποιησω τη Μεγαλειότητά Της. Τι σκάνδαλο, τι σκάνδαλο! Και τι θα είδωλε ακόμη, έτσι καθώς πάμε!..

Κ' έτραξε στο κελλί της Βασίλισσας σαν θύελλα, καταθυμωμένη, ύβρίζουσα και φεβερίζουσα...

Σε λιγάκι, ένας στρατιώτης άγγελισφόρος, ήλθε κ' έζήτησε τον άρχηγό του δεκάτου τάγματος που τον ήθελεν ή Βασίλισσα.

(Έπεται συνέχεια) Γρηγ. Σενόπουλος Κατά το γαλλικόν του Ε. Μ. Laumann



«Τι; σκάνδαλο...» (Σελ. 158 στ. γ')



Ο ΦΥΛΑΞ ΤΟΥ ΦΑΡΟΥ

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 152)

— Μην εινε ο Βίθης μου; έουλλογισθή λυσιώσ μερίτη φρικώδη, άλλόκοινη χηρύν.

Όχι. Το σωματάκι, το όποϊον ή θύλασσα είχαν άποθήσει, εκεί, δεν ήτο πτώμα, δεν ήτο ο Βίθης.

Ο Μαθουρίνος το έπληρε εις την άγκαλιάν του με γυναικεία τρωφεύγια, το μετέφριεν εις το δωμάτιόν του και το έξηλάσεν εις το κρεβάτι του.

Το παιδί ανέπνεεν άδύμη, ήτο άχρύν και παγωμένον, αλλά ή καρδιά του έκτυπούσε σιγά-σιγά...

— Θα το σώσω! είπε με δύναμιν ο Μαθουρίνος.

Έπαισιόθη τον μικρόν, ο όποϊος μετά μισήν ώραν άνοιξε τα ματάκια του. Είχε σωθή. Ο Μαθουρίνος έκλαυσε τότε σαν παιδί, άλλ' αυτήν την φράση από την χηράν του.

Κάποιο πλοϊον θα είχε ναυαγήση βέβαια εις τός ακτάς εκείνας, εις ε την ήμειραν έφάνησαν μακράν εις το πέλαγος διάφορα συντρίμματα έπιπλέοντα... Ο φύλαξ του φάρου έδοκίμασε νάνακρίνη τον μικρόν, άφου έραγε καλά, έκοιμήθη και συνήλθε, άλλ' άτίποτε δεν ήμπούσε να μάθη, παρά μόνον, ότι ώνομάζετο Γιαννάκης, ότι είχε μπαμπά και μαμμά, που ήταν μαζί του εις το πλοϊον, ότι το πλοϊον «έλασε καλά» και έπαυε... το παιδάκι δεν άθυμείτο πλέον τίποτε.

— Δυστυχισμένο όρφανό! έψιθύριεν ο Κερλόρ. Ήδωσαν χρόνων να εινε άράγε; Τεσσαρών; πέντε;..

Του ήλθε τότε μία ιδέα.

— Έγώ, έουλλογισθή, δεν έχω πιά παιδί κ' αυτός ο μικρούλης δεν έχει πιά μπαμπά. Δεν μένουμε λοιπόν για πάντα μαζί;.. Δεν το κρατώ να το κάμω παιδί μου;

Μ' όλα αυτά, ο γέρον φαρφίλαξ έκαμε πολλά διαθήματα δια να εύρη την οικογένειαν του Γιαννάκη, άλλ' χωρίς αποτέλεσμα. Τότε υιοθέτησε το άγεράκι και το αγαπήσε με όλην του την καρδιάν, με όλην του την δύναμιν. Τας πρώτας ήμέρας, ο Γιαννάκης έζηρούσε τους γονείς του. Άλλά τα παιδιά ληρονοούν εύκολα. Σιγά-σιγά συνήθισε τον γέροντα θαλασσινόν και μετ' έλίγους μήνας έπηδούσεν εις τα γόνατά του και τον έλεγε μπαμπά.

Νέα ζωή άρχισε δια το Κερλόρ. Τα ώρατα όνειρα που έπλάττεν άλλοτε δια τον Βίθην του, έξαναγύρισαν εις την μήνην του και άπεφάσισε να κάμη, δια τον Γιαννάκη, ό, τι ού έκαμνε δι' εκείνον.

Τα χρηματάκια που είχε, τα ηύξησεν άδύμη με τας οικονομίας του, δια να τον σπουδάση. Τον έστειλεν εις το σχολείον. Ο θετός υιός του Μαθουρίνου

ήτο έξυπνος, εύμορφος, γαρός. Φαντάζεσθε λοιπόν το κάμορι του πατέρα του. Είς τα μαθήματα του έπήγατε λαμπρά, έπαίρνεν δια τα βιβεία και κανένα παιδί, εις όλην εκείνην την περιόχη, δεν ήξευρε να κυβερνά την βίβλια καλλίτερα του. Έλάτρευε την θάλασσαν, όνειροπολούσε ταξείδια και έλεγε διαρκώς: — Θάλω να γίνω ναυτικός!

Τα χρόνια περνούν γρήγορα. Ηλθε λοιπόν και ή στιγμή που ο Γιαννάκης έπρεπε να διλλέξη το σιάδιόν του. Θα έγίνετο ναυτικός, έτελειώσεν! Άφου το ήθιλε μόνος του, και ο Μαθουρίνος δεν είχε κανίμιν αντίρρησην. Βορξίσε λοιπόν την καρδιά του και τον άπεχωρίσθη...

Σήμερον ο Γιαννάκης φερει την στολήν του σημαϊοφόρου. Είναι ώρτιος νέος με καλήν καρδιάν, αγαπάται από τους συναδέλφους του κ' έπιμαται από τους προϊσταμένους. Όλας τας ώρας της έλευθερίας του τας περνά με τον θετόν του πατέρα, και τίποτε συγκλητικώτερον παρά να τους βιάση κανείς, τας Κυριακάς, και τους δύο, να περιπατούν εις την άερογιαλιάν.

Ο γέρον θαλασσολόκος κουράζει την ώριωτέραν του στολήν και καμρούει εις το πλάγι του «μικρού» του. Χρημογέλα προς την θάλασσαν και δεν ήθε κρατεί πλέον κάμια. Του έπήρε τον Βίθην του, άλλ' αλίην του έχόρισε τον Γιαννάκη...

(Imagine Veran) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΟΣ



Αγαπητοί μου, πο τους δύο ναυαγούς του άέρος, που έκηδέσασμεν και αυτός εις τας Αθήνας, μετ' εκμισθέντας εν της αίμα τοθρέκτου Μακεδονίας, έγνωρίζα μόνον τον Μάνον, με τον όποϊον ήμεθα φίλοι από παιδιά. Δι' αυτό φυσικά ο τραγικός θάνατός του με συνεκίνησε περισσότερο. Έπειτα ο Μάνος δεν ήτο άεροπόρος, δια να περιμένη κανείς τέτοιον το τέλος του, όπως του Καραμαλλάκη, του Αργυροπούλου και των άλλων τολμηρών «κατακτητών»: Ο Μάνος ήτο πολεμιστής. Θα έπεριμένε κανείς μάλλον νάποθάνη επί του πεδίου της μάχης, όπου με τόσην γενναϊότητα έπολεμούσε, προκαλών τον θάνατον κάθε σιγμής. Άλλ' ενώ οι σφαιραίοι του έφείσθησαν, ένα μικρόν ανακρίον ταξείδι, που το έκαμνεν έτσι, εις ένα διάλειμμα, χάρην περιεργαίας και διασκεδάσεως, έπέπρωτο να του γίνη το

μεγάλον ταξείδι από αυτόν τον κόσμο εις τον άλλον. Τυχρόος εις όλην του την ζωήν, ο Μάνος την τελευτιάν μόνον σιγμην έστέθη άτυχός. Και δι' αυτό το ακόμη τον έλυπήθηκα περισσότερο...

Ο Κωνσταντίνος Μάνος ήτο από τους σπανίους ανθρώπους της μεγάλης δράσεως. Τίποτε δεν άπέσφερετο περισσότερο, όσον την άνάπαυτην, την ήσυχίαν, την ειρήνην. Διά να διατηρηή, φαινεταί, εις την θείαν, την όλυμπιαν γαλήνην το πνεύμα του, είχε ανάγκην να κατακονη, να τυραννή διαρκώς το σώμα του. Δι' αυτό δεν ήκούαζεν ούτε σιγμής. Ταξείδια, άγώνες, έπαναστάσεις, πλέμεις, περιπέτειαι, τολμήματα, κίνδουνοι, θρίκμυθες, ίδού ή ζωή του, άφσ του «βγήκεν εις τον κόσμο», — ένας νέος εύμορφος, δυνάτος, γενναίος, πλούσιος, με μεγάλο όνομα και μεγάλην καρδιάν.

Με όλ' αυτά ήτο και ποιητής. Ήσως μάλιστα ήτο και ποιητής δι' όλ' αυτά... Και εκτός της ζωής του, που αυτή καθ' έαυτήν, όπως του άληθμονήτου Μάβιη, ήτο το καλλίτερον του έργον, έγραψε και ώραία πρωτότυπα ποιήματα, κομψά και άρμονικά, και μετέφρασεν εις λαξευτός δημοϊκούς στίχους την «Αντιγόνην» του Σοφοκλέους. Τον ένδιέφεραν τόσο οι σωματικοί άγώνες όσον και οι πνευματικοί, και όπως έφύρεν τους Όλυμπιακούς ως αλυτάρχης εις το Σιάδιον, έτσι έβοηθούσε και τον φίλον του Χρηστομάρον εις την ίδυσιν της «Νέας Σηνηής», ή συνειργάζετο εις ένα περιοδικόν, ή έτόπωνεν ένα βιβλίον.

Διά την φιλοπατριάν του εινε περιτόν να σες ειπώ. Ποιος δεν την γνωρίζαι; Είς κάθε έθνικόν άγώνα, ο Μάνος έπρωταγωνιστούσε. Δεν παρέμει μόνον την προσωπικήν του συνδρομήν, πολεμιστής αυτός ο ίδιος, άλλ' και την παρουσίαν του. Τα σώματα, επί κεφαλής των όποιων έπολέμησε τούσκις εις την Κρήτην και την Μακεδονίαν, τα έσχημάτιζε και τα διατήρει δι' έξόδων του. Έτοιμος να χύη και το αίμα του υπέρ της πατρίδας, έσκαροπούσεν υπέρ αυτής το γρηά του άσειδώς.

Αυτός, με όλίγας λέξεις, ύπρηξεν ο Κωνσταντίνος Μάνος, ο λαμπρός πατριώτης, ο έκλεκτός λόγιος, ο γενναίος πολεμιστής, ο γρηάμιος άνθρωπος, του όποιού έθιμήσασμεν τον πρώτον και τραγικόν θάνατον. Η μεστή ζωή του όλος έμπορεί να χρησιμεύη ως παράδειγμα εις όλους τους νέους, και πρό πάντων εις τα παιδιά των μεγαλών και πλουσιών οίκογενειών. «Η ευγένεια ύποχρώνει» λέγουν οι Γάλλοι. Ήδού τι λημονοούν κάποτε οι όριστοκράται μας, και ίδού τι ένθυμείτο πάντοτε ο Κωνσταντίνος Μάνος!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ



«Οι δύο αντίπαλοι κατεγίνοντο με τάλογά των...» (Σελ. 150 στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Όταν έκάθισαν εις την ύψηλάν της θέσιν, από την όποιαν ήμπορούσε να βλέπει όλην την πεδιάδα, και έποσοθετήθησαν όπισθεν της αι ύπασπίστειραι, οι δύο ανταγωνιστάι προσήλθον να υπεκλιθεύσιν ένώπιον της Μεγαλειότητός Της και να της αναγγείλουν, ότι τά πάντα ήσαν έτοιμα διά την κούρσαν εκείνην, την όποιαν διοργάνωσαν διά να την ευχαριστήσουν, κατά την υπόσχεσιν πού της είχαν δώσει πρό όλίγων έβδομάδων εις τό Τριανόν.

Η βασιλίς ευχαρίστησε τους αυτίκούς της δι' τας μειδιήματας και ο δούξ Άρτουά ήτο άσθη να δώσει, τό εύθημα της ένκίνησέως. — Καβαλλικεύσατε, κύριοι! είπεν. Έφεραν εις τον μαρκήσιον Κομφλάν τό άλογόν του, θαυμασίως σελλωμένον και στολισμένον, επί του όποιου επήδησε με την συνήθη του δεξιό ητα. Πλησίον του ή.θε κ' έστάθη ο Μπόμπης, καβαλλικεύων τον Πέρτενερ.

Όταν τό κινόν και ή αύλή είδαν τίδε δύο ανταγωνιστάς, εξεβράχησαν εις γέλωτα.

Η αντίθεσις ήτο τόσον μεγάλη (\*) μεταξύ του μεγαλώμου συνταγματάρχου και του μικρού τζοκεύ, ώστε κατ' αρχάς, ένόμισαν ό τι πρόκειται περί άστειότητος.

Με την χιόνδην του ρωνήν και με τον μισοθυρωμένον και μισοσκωπτικόν, ο μαρκήσιος Κομφλάν έφώνασε πρός τον Λωξέν:

— Με κρίνετε, κύριε, ανάξιον να πρόξω μαζί σας και βλέπετε στή θέσι σας αυτό τό παιδί.

— Μαρκήσιε, απεκριθή ο δούξ εύγενώς, σός παρακαλώ να μή τό θεωρήσετε διάβλου ως προσβολήν. Κα ά την

(\*) Ίδω είκόνα προηγ. φύλλου σελ. 149.

συμφωνίαν μας, κάμνομεν σήμεραν κούρσαν άγγλικήν, έπομένως συμμορφούμαι με την συνήθειαν του τόπου, όπου τά άλογα της κούρσας καβαλλικεύονται από τζοκεύ.

Ο λόρδος Πέρου, ο όποιος είχε πλησίον διά να ένθαρσύνη τον συμπαικίτην του Μπόμπη, έπενεθή εκείνην την στιγμήν και είπε:

— Μαρκήσιε, ο δούξ έχει δίκιο. Έτσι γίνονται ή κούρσες εις την Άγγλίαν. Διαδάσατε τους κανονισμούς του Τζοκεύ-κλέυμα.

— Πιθανόν! απεκριθή ο μαρκήσιος Κομφλάν ψυχρός. Όπως δέησατε, ο δούξ



«Παληνθρωπε! ψεύτη! μασκαρά!...» (Σελ.161 στ. α')

θα μάθη πώς έντός όλίγου χάνει κανείς τριακόσιες χιλιάδας λίβρες... εις την Γαλλίαν!

Και ο συνταγματάρχης έπροχώρησε με τον ίππον του μέχρι του σήματος της όσσηρίας.

Από τό έργον φαίνεται ο τεχνίτης. Ο Μπόμπης έπροχώρησε και αυτός και έστάθη άκαθίστατος.

Ο δούξ Άρτουά ένκατίθεσε τό μπα-

στούνι του. Ήτο τό σόθημα. Οι δύο ίπποις εξεκίνησαν.

Αί προβλέψεις του πλήθους έφάνησαν εις όρχης έποληθεύουσαι: Ο Κομφλάν, ένκλινήσας με μανιώδη καλπασμόν, προηγήθη άμέσως τουλάχιστον κατ' πεντακοσίας όργυίαις του Μπόμπη και του Πέρτενερ.

Φωναι και γέλια ήγα ρέτησαν τό άναμενόμενον τουτο άποτέλεσμα, και ήδη οι φίλοι του δουκός Λωξέν ήσαν καταλυπημένοι διά την βιβαίαν άποτυχίαν του κυρίου των, όταν εξαφνα είδαν θάυμα παράδοξον.

Ο Μπόμπης, ο όποιος μέχρι της στιγμής εκείνης έκρατούσε τους χαϊνούς με όλην του την δύναμιν, άρπασε διαμιάς τον Πέρτενερ έλευθερον, και τό θουμάσιον ζών. έβρομήσαν ως βέλος, κατέφθασαν έντός όλίγου τον αντίπαλον.

Υπό τά χειροκροτήματα του ένθάρσενου πλήθους, τον έπέρασε μετά εύτομον άγώνα και έσθεσε πρώτος εις τό τέρμα, άφίνων πολύ όπίω του, έξηγημένον, τον πωχόν άρσενικόν, τον έποσον εις μάτην ο μαρκήσιος Κομφλάν, μανιώδης, έντυπούσε με τους περυσιστήρας και τό μασ ίγιον!

— Χίπ! χίπ! ούρρά! έφώναζε κα ά τό άγγλικόν έθνον τό πλήθος.

Και οι όλιγώτερον καταγινόμενοι με τά άλογα και τας ίπποδρομίας, έθουμάσαν τό υπερίχον άληθές, κρέξιμιν του Πέρτενερ, ο όποιος έφάνετο κινούμενος ως δι' έλατηρίου, καθώς και την ψυχρομίαν και την ικανότητα του μικρού τζοκεύ, ο όποιος, ώρισμένως ήξευρε να καβαλλικεύη πολύ καλλίτερα από τον μεγαλόσωμον συνταγματάρχην.

Κ' έν άλλο άπρόσπρον επήθε να συμπληρώ η τον θρία, θόν του Μπόμπη και του δουκός:

Ο αίρανός, αίθριος μέχρι της στιγμής εκείνης, έννεφέλασε εξαφνα, κ' ένα μεγάλο σύννεφον εξεβράχη εις ραγδαίον βρόχην επί του πεδίου του άγώνος.

Όπως όλα τά πράγματα, αίθρωποι και ζάα, έβράχη και ο πτωχός άρσενικός, ο άλλως τε καταθροωμένος από τό τρέξιμον. Και τότε ο κόσμος είδε κάτι άλλόκοτον. Υπό την διπλήν έπίδρασιν της βροχής και του ήθρώτος, τό άλογον του μαρκησιού Κομφλάν ηργισε ναλλάξη χρώματα. Ναι, καλέ, βίβα!.. ο περίσημος Πέρτενερ εξέβροην!

Μήπως δέν τό προσίδεν ο Τρορλέυ; — Φθάνει να μή βροξή! είχεν είπή.

Διαδοχικός τό μαθρον άλογον έγινε σκολαπί, στακτερόν και τέλος άσπρον λερωμένον, — οίκετόν θίαρα υπό την ραγδαίαν βροχήν.

Όταν ο μαρκήσιος, ο όποιος είχεν ήδη πεζούσι, είδε την κατάστασιν του

ζώου του, ένόησεν άμέσως την άπάντη, της όποιας είχε γίνη θύμα. Κ' εύτυχώς διέτη εύρισκε τέλος κάποιον διά να ξεθωιάνη, έβροχεν εις τον έμιλον των ύπηρετών, όπου προσεπάθει να κρυφθή ο Λωξέν, και ηργιστε να τον κτυπή άνηλεώς με τό ματιγιόν του, δείχνων τον ψευδο-Πέρτενερ και φωνάζων:

— Παληνθρωπε! ψεύτη! μασκαρά! κλέφτη! ληστή! πού μου πήρες έκτασ ακούδα για να μου πουλήσης; ένκ μαθρό λόγο πού ξεβάρει με τή βροχή!.. Αύ τόξ, μωρέ, είνε ο Πέρτενερ!.. Κ' έμένα πήγες να γελήσας;.. Νά, μασκαρά! ψεύτη! παληνθρωπε!..

Έβήρη ναπισπάσων τον ευτυχή ύπηρετήν από τας χείρας του μαρκησιού, ζήλωσ εις την ένόνητον όρχήν του, θα τον έτελείωνεν από τό έξυλο.

Κατ' τό ίδιον διάστημα, ο Μπόμπης

έβοκίμαζεν άπειραντίας την χεράν της ίκανοποίησέως και την μέθην του θριάμβου. Όλοι συνωθούντο τριγύρω του ως θουμασταί, άκόμη κ' εκείνοι, οι όποιοι πρό όλίγου τον έμυκτηρίζαν και τον περιγελοούσαν.

Και ίδού εξαφνα, ο δούξ Λωξέν διασχίζει τό πλήθος, παίρνει τον τζοκεύ του από τό χέρι και τή λέγει μειδιών:

— Ακολούθει με, Μπόμπη! ή βασιλίσα έπιθυμεί να σε παρουσιάσω διά να σε συγχαρή.

Ποία τιμή! Συγκεκριμένως, ο μικρός Άγγλος άνήλιος τας βαθμίδας της βασιλικής εξέδρας, ήσπάσθη την χείρα, την όποιαν τή έτεινεν ή Αυτής Μεγαλειότης, και όταν κατέβη, έχαιρετίσθη υπό του πλήθους, μ' έπυσφητίας φρενιτώδεις.

Από της στιγμής εκείνης, ο μικρός

Τζοκεύ ήτο ο άνθρωπος της ήμέρας». Αλλά και ο δούξ Λωξέν δέν είχε χάρη βίβαία την ήμέραν του.

Όχι μόνον έκέρτασε τας τριακόσιες χιλιάδας του στοιχίματος από τον κ. Κομφλάν, αλλά και πεντακοσίας άκόμη χιλιάδας από άλλα στοιχίματα με διαφόρους μεριστάνας.

Χόρις εις τον μικρόν του τζοκεύ, έντός όλίγων στιγμών, ένίτχουσε τά είκοσιμικρα του, ώστε να έχη έχι μόνον έσοζύγιον, αλλά και περίσσευμα σημοντικόν.

Όρισμένως ο Καλιόστρος τή έλεγε την αλήθειαν, όταν έπροφήτευσεν ότι τό παιδί εκείνο, πού τό έκέρτασεν εις τά χροιά, θα τή έφρε τύχην και θα τον έσωζεν από μίαν δυσχέρειαν.

Τέλος του Α' Μέρους (Έπεται συνέχεια)

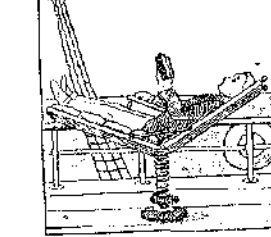
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ο νέος Ζο-Ζο.



Κάποια βέβαια θα ήκούσατε διά τον Ζο-Ζο, τον περίφημον σκυτά θρωπον, ο όποιος περιήχθη εις διοντόν νόστον κ' εις την Ελλάδα—ώ, έν από τό περιεργότινα τέρατα της φύσεως. Ο πρώτος εκείνος Ζο-Ζο απέθανε πρό έτών εις την Θεσσαλονικήν. Αλλά τώρα εξ έφύρωσαν ένας άλλος πού γάμνει τον γύρον του κόσμου. Λέγουν ότι είναι συγγενής του, — από την ίδιαν ρωσικήν αίγαγένειαν. — και πραγματικώς τού όμοιάζει πολύ.

Σωτήριον μηχανήμα



Όσο ένεχθήθε από την θάλασσαν όταν παζειδ εύρεσε, παρηγορηθήτε. Εις την Άγγλίαν έπενεθήθη ένα σωτήριον μηχανήμα τό όποιον καταργεί την ναυτίαν. Είναι αλήη κλινοπολυθώνα (κουσέζα) πού βλέπετε εις την άπάντην εις ό α. Αποτελείται από δύο κινητά μέρη, σχηματίζοντα άμβλείαν γωνίαν, της όποιας ή κορυφή στηρίζεται επί έλατηρίου (σούβλας). Ούτω πώς παρακολουθεί τας κινήσεις του σώ ευρισμένου υπό της τρινομίας πλοίου, και διατηρεί την ίδιαν πάντοτε θέσιν. Το άποτέλεσμα είναι, ότι

ο επ' αύτης εξηπλωμένος δέν αισθάνεται τον άντίκτυπον εκείνον, ο όποιος ανακταται τά έντόσθια και έφρι την ζάλην και την ναυτίαν.

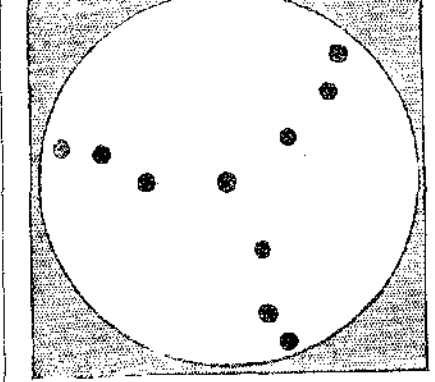
Παράδοξος φίλια



Η κ. Γούδ εις τό Neasden έχει μίαν γάταν, ή όποια τρέφει φίλιαν προς ένα κοτοπούδιαι. Το άφίλει να κάθεται εις τό κεφάλι της ή να χώνεται από κάτω της, ως υπό την μηρικην πτέρυγα, και δέν αισθάνεται την βροξίν να τό φήγη, ούτε όταν πλησιάζη εις τό στόμα τη! Η φίλια αυτή της γάτας και του πουλιού είναι τώντοι πρωϊοφανής.

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Γεωμετρικόν πρόβλημα



Ίδού ένας κύκλος έντός του όποιου

υπάρχουν δέκα μαύρα σημάτα. Ζητείται να χαραχθ.ύν έντός του κύκλου αυτού τρεις άλλαι κύκλοι ίσοι και διασταυρούμενοι εύτως, ώστε όλα τά μαύρα σημάτα να χωρίζωνται μεταξύ των από μίαν γραμμήν.

β.) Παίγνιον

Εστίλη υπό του Φάωος 0 1 1 1 1 2 2 4 8 9 9 Με τους ένδεκα τούτους αριθμούς να σχηματισθ.ύν τρεις ένδοξαι διά τον Έλληνισμένον χρονολογίαί.

γ.) Διά τους Γαλλομαθεύς

Εστίλη υπό του Νέου Λογοθέτου L\* n\*c\*s\*s\*ε d\*\*n\* d' l' in\* u\* tr\*o. Νύναγνα: 0η ή Γαλλική αυτή παροιμία και να εβρεθή ή αντίστοιχος Έλληνική.

Αήλωσις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και τό Έξωτερικόν, ήμπορεί να στείλη τας λύσεις εις τό γραφετόν μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την άποστολήν του με μίαν δειράραν ή με ένα δελτίον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτων θα δημοσιευθ.ύν. Αναλόγως δε του ποσού, τό όποιον θάποτελεσθή, θα έγγραφωμεν και πάλιν διά κλήρον μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως διαρκώς.

Λύσεις του 18ου φύλλου

α.) Λάρισα, Άλμυρός, Βέλος, Μετώρα, Φάρσαλα.—β.) Panvrete n' est pas vice.—γ.) Στέρχη μιν τά παρύντα, ζήτει δε τά βελτίω.





Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Όπως τώρα καθόνταν, με τὰ μάτια καρφωμένα στα χαρτιά που κρατούσε, κ' έβλεπε τής σειράς εκείνες όπου ήταν ζωγραφισμένη όλη του ή παιδική ζωή.

Και τὰ στεγνά του μάτια δάκρυσαν μπρός στην ζωντανή αυτή, περασμένη εικόνα...

Σημάτα του Αβέρωφ

Ο ΓΕΛΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Νά, φίλοι μου, μιά αδυναμία που έχω, να μη χωνεύω τον άνθρωπο που γελά.

και σεις οι ίδιοι θα γελάτε τώρα εις βάρος μου μ' αυτά που γράφω; Ό! αυτό πλέον είναι ανυπόφορο, — και πάλιν.

Μικρό Χελιδνάκι

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΜΑΣ

1. Στή Μητρόπολι.

Στά μαύρα ή χρυσοποικιλτή ή έκκλησιά μας ντόξη... Ώσαν νεκρών τον Βασιληά στα μητρικά της στήθη.

Βασιλιά σιγή μεσ' στον ναό, κερκρήπιμη γαλήνη... Κόποις μυστήριον τ' άμυδρόν θαιμπόρωτο του δίναι.

Σιμά στο νεκροκράδωτο, σάν υποκόσμιαι λύχνοι, Δευκές λαμπάδες τρεμοσόβου.

Στεφάνια γύρω δλάνυιστα βαρύ μύρο σκορπίων, Δάφνες και νεκρολούλουδα το φέρετρο στολίζουν.

Τέσσερα χρυσοστόλιστα πανώρια παλληκάρια Με τὰ σπαθιά γυρνά στη γή.

Και των σημάτων άγροικής πολύτονος τους ήγους Ν' αντιλαλούν πένθημα στής έκκλησίης τους τοίχους

ΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

Περωνώντας από το Κονάκι για να πύμε στην έξοχή, είδαμε το δρόμο πλημμυρισμένο από κόσμο άνδρες, γυναίκες, παιδιά, γέροι, περίμεναν διαταγές απ' έξω απ' τὸ δικαιοκρίσιο.

ἀπ' τον πόλεμο. Το θέαμα ήταν συγκινητικό, αν και άπεταλετο από έχθρὸν μας. Μ' όλη την φιλοκατρία μου, δεν μπορέσα να μη λυπηθώ αυτούς τους δυστυχείς, που ποιος ξέρει πόσες μέρες είχαν νά φάγουν.

Δύναμις της Θελήσεως

ΕΙΣ ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Τὸ ἀνρόπλοιον έχει άράξη πρό πολλοῦ, γραμματά εις τὸ ταχυδρομείον μοιράζονται, οί άνθρωποι πηγαίνουν ένας-ένας, εις τὸ παραθυράκι εκείνο και ρωτοῦν αν έχουν γραμμα. Πηγαίνει εις μαθητής και ρωτάει αν ήθε γράμμα από τους γονεῖς του, που εἶνε στην Αίγυπτο και πού έχει τώρα τρεῖς μήνας να λάβη, αλλά τίποτα!

Τῆς τὸ δῖνο και φεύγει χαροῦμένη. Πάσι άλλος και ῥωτά, κ' άλλος, κ' άλλος, και άλλοι φεύγουν με τὰ μούτρα χαρωπά, και άλλοι με θλιμμένα. Πόσο κοστίζει εκείνο τὸ παραθυράκι! άλλους κἀνει να χαιρόνται, κ' άλλους να θλιβόνται.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς χημείας. Καθηγητής:—Τί θα συμβῆ με τον χρυσόν, αν τον άρτίσωμεν ἔξω εις τὸ ὕψιστον; Μαθητής:—Όά τον κλέψου, κυριε!

Μιάν φίλην τῆς Διαπλάσεως

Κάποτε την ρωτοῦν, Πουτί ζοῖς κτωκίδια Κυρίας την ενοχλοῦν; Κ' εκείνη ἀποκρίνεται Χωρίς μεγάλη σέβη: —Μά... πού πολύ τὸ πιάνο μας. Κανένας αν τὸ... γαϊδέψη!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Αθήναι, 28 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 9ην Ἀπριλίου 1913.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ, αγαπητά μου παιδιά! Σήμερα που σὰς γράφω εἶνε Μεγάλη Τρίτη. Αλλά όταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φύλλον, θὰ εἶνε Πάσχα. Μὲ ὕψιστον λοιπόν και με χαρὰν. Τὸ φίλ τῆς ἀγάπης, στέλλω εις ὅλους. Και τοῦ χρόνου!

Νά και ἡ εἰκὼν τοῦ ἀρχιεπιστῶ μας Κωνσταῖου, τῆς 2ης Μαρτίου. Δημοσιεύεται ἐπειδὴ ἐβραβεύθη από την "Διάπλასιν". Αλλά θὰ τοῦ ἔξῃς να δημοσιεῖθ' ἔπειδὴ διέπρεψεν εις αὐτὸν τὸν πόλεμον. Ύπεραμνησθη μάλιστα εις την Μακεδονίαν και μόλις τότε ἀναρρώσας τελείως, μετετέθη εις τὸν στρατὸν τῆς κατοχῆς Χίου.

Ποῦς μοῦ στέλλει ἕνα δῶγμα—Τὸ τελευταῖον τοῦ γράμματ'—με τὸ ψευδώνυμον μόνον Τριφίλλης; Δὲν τον γνωρίζω. Εἶνε συνδρομητής; Εἶνε ἀναγνωστής; Τὸ στέλλει διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας; Ἄς ἐξηγηθῆ.

Όχι δὲ, φίλων! Ἡ Κριτικὴ τῆς Κριτικῆς. Πῶς ἐφαντάσθης ότι θὰ ἔλεγα ποτὲ τῆς... Κριτικῆς; Δὲν συμφωνῶ ὅμως με τὴν "Κριτικὴν", την ὁποίαν ἔχεις διαβάσει γαλλικά, εἶνε ποῦδ παιδικόν. Φρονῶ, ότι και τὰ μεγαλύτερα παιδιά θὰ τὸ διαβάζουν, και αὐτὰ μάλιστα με περισσοτέρην εὐχαρίστησιν.

Ἡ Λαφροστεφῆς Σημαία εἶχε πολὺν καιρὸν να μοῦ γράψῃ. Αλλά με τὸ δέχομαι τὸν ἀδελφόν τῆς; και ἐννεά ἀκόμη ἐξελέσθους τῆς εἶχεν εις αὐτὸν τὸν πόρον. Φαντασθῆτε λοιπόν τὰς ἀνησυχίας τῆς, τὰς ἀγωνίας τῆς. Ὁ νοῦς τῆς ἦτο ὅλο εκεί. Τώρα μόλις ἔσχασε και ἔσπευσε να μοῦ γράψῃ. Και τί ὄραται που εἶνε τὸ γράμμα τῆς! Ἄς ἐκρίσω ότι θὰ μοῦ γράψῃ τότε τακτικά.

Ἀπόρροισις, χαίρω πολὺ που ἔγινες καλά. Με κατηγόησαν αὐτὰ που μοῦ γράφεις, και λυπήθηκα μόνον που διέφυξες τῶνον γρήγορα την ἐπιστολήν σου από φόδον μὴ με ζαλισης. Μά δὲν εἶπα, ότι τὰ γράμματά των φίλων μου δὲν με ζαλίζουν ποτὲ!

Ψαροπούλα τῆς Λέσβου, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις. Ἡ ἰσχυρὸς ὁμοῦ τοῦ ψευδωνύμου σου ἔλαξε τὴν 30 Νοεμβρίου, ὅπως ὄλων των ψευδωνύμων τοῦ 1912. Ἄν ὄλεξς λοιπόν να τὸ ἔγης και πέτος, πρέπει να τὸ ἀνανεώσης.

Ὁ Φαίδρος Ἀδάμας, Νρωιστοποιίλα, εἶνε πάντοτε συνδρομητής μου, δὲν εἰξέρω ὅμως δικτι ἔχει πολὺν καιρὸν να μοῦ γράψῃ ἢ να μοῦ στείλῃ κανένα δῶγμα. Αἱ περί ὧν ἐρωτῆς; δὲν εἶνε πλέον συνδρομητήρια. Αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικά.

Ἐπιτυχίμενον τὸ πρωταθλητικὸν τῆς Ἀμαρουλλίδου. Πολλοὶ ἔρχονται εις τὸ γραφεῖόν μου ἢ μοῦ γράφουν ζητοῦντες τὸ Ἔγκολπιόν τῆς. Λοιπόν και τοῦ χρόνου!

Μεσ' τὸ εἶπε, Τέλλε Ἄγρα, και τὸ ἔξῃς καὴ ἡ ἰδέα δὲν ἔχει ἰδική σου, ἀλλ' ἐνὶς άλλου φίλου μου που τὴν ἐκρούτειν ἄλλοτε. Αλλά τί σημαίνει; Μήπως διὰ τούτο εἶνε ὀλιγώτερον ἀνεφάρμοστος; Λοιπόν, συμφωνεῖ. Ἄπ' ὅσα θὰ μοῦ στέλλης, θὰ δημοσιεύονται ὅσα θὰ κληρώναται, χωρὶς παράπονον πλέον ἐκ μέρους σου. Νά τὸ ζήτηξς ὁμοῦ, ότι ἐν ἀθετήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου αὐτήν, δὲν θὰ σοῦ ξαναπαντήσω εις παράπονον.

Ἦξω ὅπ' ὄφει μοῦ και τὰ δύο ὠριωτάτα γράμματά σου, Μεγάλη Καυδιά. Ἡ ἀποστολή απ' ἔδω γίνεται τακτικά φανταί ὅμως ότι ἡ διανομή ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Ταχυδρομείου θὰ ἐμποδίζεται. Ἐθέλις να σοῦ τὰ στέλλω Poste Restante Française ἢ αἰρωματῶν, όταν σοῦ ἔγραψα τὸν Κρητικοπούλαν, τὸ Κῶμα και τὸν Χιοβάθων, ότι τῶνον σοῦ ἀρέσουν τὰ ποιήματα που δημοσιεύουν εις τὴν Σ. Σ. Σ., ὡστε τίντι γράφεις εις τὴν συλλογήν σου.

Σημαιοφόρος Ἐλλην, ἐνόμισα ότι αἱ ὄραται Μαγιακαὶ Εἰκόνες, σου εἶνε ἀντιγραφαὶ από ξένα περιοδικά, ἐπειδὴ συνήθως καριετῶνον ἔξουσις ἀνθρώπους (φωτισομαίαι, ἐνδομασία, κτλ.) Ἄφοῦ ὅμως τὰς κάμης ῥόνας σου, σὲ συγγαίω και σὲ παρακαλῶ να μὴ παύσης να μοῦ στέλλης, ἀλλὰ εἰ δυνατόν μ' Ἐλληνικά ἔθματα και Ἐλληνικὰς φωτογραφίας και εις σχῆμα 8x8 ἀντὶ τοῦ 5x5.

Ἡ Τροῦχτρα μοῦ στέλλει μίαν συνταγήν κατὰ τῆς τελευτίας διὰ τὴν Μικρὸν Ἀρστομαγιάδα. Τὰ κυριώτερα συστατικά τοῦ φαμάκου εἶνε θλίξις και ἀποραστακτικῆς. Προσθέτει δὲ ἡ Τροῦχτρα, ότι—τὰ εὐρίσκετε εις τὸ Φαρμακείον τῆς Ἀντιλήφους, παρά τὴν Πύλιν τοῦ Λογικῶ, εις τὴν ὁδὸν Φρονήσεως και εις τὴν συνοικίαν τῆς Ἐυχαριστήσεως.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΥΘΕΩΤΩΝ



ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ Μ. ΚΩΣΤΑΛΙΑΣ (Ἐν Ἀλεξανδρείῃ) Ἰπὸ τοῦ ψευδωνύμου Εἰριστῆ Πέμπτη Μαρτίου Τυχῶν Ἀθῶνον Βραβείου

Αἱ εἰδήσεις που μοῦ ἔφερε τὸ γράμμα σου, ἔφρος τοῦ Κωνοιανίνου, μ' ἔλυπταν πάρα πολὺ. Αλλά πάλιν μοῦ μένει ἡ ἐλπίς, ότι εἰμφορεῖ να εἶνε πρωταθλητικὸν ψέμμα.

Πολὸν ἐνδιαφέροντα αὐτὰ που μοῦ γράφεις, Μέλλων Ἐφευρέτα, διὰ τὸς δύο μας φίλους. Ἰδιαιτέρως μοῦ ἔρεσαν ἡ ἀπάντησις που ἔδωσες εις τὸν Μικρὸν Στρατηλάτην, όταν σοῦ εἶπεν ότι περισσοτέρον ἀπὸ τὸ Σχολεῖον ἀγαπᾷ τὴν "Διάπλასιν". Βέβαια ἡ Διάπλასις εἶνε συμπληρωματικὴ τοῦ Σχολείου και δικὴ να εἶνε τελείως ἕνα παιδί, πρέπει να γαπᾷ και τὰ δύο.

Μετὰ μεγάλῃς μου χαρᾶς ἀναγγέλλω τοῖς εὐτυχέσι γάμοις τῆς πρῶνῃ συνδρομητρίδας μου Ἀσπασίας Ἀλεξ. Ρόμα μετὰ τοῦ πρώην συνδρομητοῦ μου Ἰωάννου Κ. Βούλτσου, τὸν μεγάλων Ζακωνθινῶν οἰκογενεῖων. Ραῖνω με τὰ ἄθη τῆς μητρικῆς μου καρδιάς τοὺς προσφιλεῖς μου νεονύμφους, και ἰδιαιτέρως συγγαίω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς τῆς τὴν ἀγαπητῆ μου Δομνίκαν Ρόμα, ἢ ὁποία και μοῦ δίδει σήμερα τὴν χαροποιὴν εἰδήσιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγινόνται: «Τὰ ψευδώνυμά του» τοῦ Φάσματος—«Προσπρίλι» τῆς Γαλατίας.—Διάφορα τῆς Λαφροστεφῆς Σημαίας και τῆς Σημαίας τῆς Ἀροπόλεως.—«Κριτικὸς» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—«Βροχῆ» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.—«Σταζωμένους» τοῦ Κῦματος.—«Ἀπὸ τὸν πόλεμον» τοῦ Λαφροστεφῆς Σημαίας.—«Ἡ προσυχή τῆς μάνας» τῆς Υἱάκης Στοιγῆς.—Διάφορα τοῦ Λαδωνάου.—Και μικρὰ διάφορα διαφόρων. Ἀπορρίπτονται: «Ἐρμώσις».—«Διπλῆ Χαρὰ».—«25 Μαρτίου».—«Τὸ Δάσος».—«Κωνσταντῖνος 18» και «Τῆ Νέα Γενεὰ» («Ἄτρυχα».)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, αν δὲν ἀνανεοῦται ἐπὶ τὸ δικαιοκρίσιον φρ. 1. Τὰ ἔγκριμα μετὰ ἢ ἀνανεοῦμενα λούζουν μετὰ τῆς 30 Νοεμβρίου 1913. Ὅσα συνδοῦνται ἀπὸ ἀνήκων εις ἄγροια, και ὅσα ἀπὸ κ. εις κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Ἄτριον των Νυμφῶν) α. (Δ.Π.) Μάριτος Κωνοιανίνος, α. (Δ.Π.) Κανὸν τοῦ Ἀβέρωφ, α. (Δ.Φ.) Πανελλήνιον Ὀνειρος, α. (ἴσοι με τὸ «Θρίαμβος»). Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Πλοίαρχος Νέμος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθύνουσιν ἢ ἀνταλλάξουν:—ἢ Ἀπελευθερωθῆσα Ἐλλάς (1) με Τυχοδωκίαιδα, Ἀκαιοί, Τσωνίδια—ἢ Ἐνδοξος Ἀκρόπολις (0) με Τυχοδωκίαιδα, Ἐθνεμον Βοσκοπούλα, Ἄνθος τῆς Ὑπουμένης—ἢ Ἐθνικὸν Ὀνειρον (0) με Ἀθῶνα τῆς Ἀνοξέως, Ἐλλάδα των Ὀνειρων, Ἀτικὴν Λύον, Κραυγὴν Νίκης.

Ἡ Διάπλასις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Γαλατίας (ἔστειλε) Γαλήνην (εὐχαριστῶ διὰ παραγγεῖλαι σου ἐξετελέσθησαν) Ἀπελευθερωθῆσαν Ἠπειρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Πανελλήνιον Ὀνειρον (ἔχει καλὸς) Ζιλά (ὄρατα ἢ ἐπιστολὴ σου διὰ τοὺς ἀεροκάρους) και, πρὸς 20 λεπτά ἔλαστον τὰ παλαιὰ φύλλα) Ρ (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Νόστιον (ἔστειλε, περιμένω) Ἐθνεμον Βοσκοπούλαν (ἀδία ἢ λύσις σου ἐλήθη μετὰ τὴν τύπων τοῦ φύλλου) Τροῦχίλην Βόσση (ἔστειλε) Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας (ναί, μερικὸ δὲν ἐνδιαφέρονται δι' ὅλα ἄλλοι ὁμοῦ δὲν ἀπίνουσι τίποτε) Σημαίαν τῆς Ἀροπόλεως (εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) πρὸς τὸν ἀδελφόν σου, δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀπαντῶ παραπάνω) Θαλασσοκράτειρον Ἐλλάδα (βέβαια, τὰ ἔλαβα) Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ (τὰ εἶχα στείλῃ πλέον, ἀλλ' ἔλαψῃ γρήγορα να γραισοῦν) τὴν ἀρχὴν των πρωταθλητικῶν ψευμάτων ἐξήγησις καλὰ ἢ Ἀμαρουλλίδου) Τελοῦσαν (εὐγε διὰ τὸν λαμπρὸν βαθμόν) Ἀμαρουλλίδα (τί λές! πι- τεύετε εἰς ἐκεί αὐτὰ που ὄνειρεύονται ἢ Τούρκοι) Βασιλοπούλα Ναυοικῶν (ἐπιτίει- ρημα) δὲν εἶνε ἡ κυριώτερι λέξις καλλίτερη «δοκίμιον» ἢ «δοκίμη») Πατριτικὸν Πόθον (ὁ νέος διαγωνισμός πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεως θὰ προκηρυχθῆ πολὺ γρήγορα, ἔως και εις τὸ τέλος τὸ μὲνός) ὡστε ἐτοιμασθῆτε) Καρὸν τοῦ Ἀβέρωφ (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὄρατον δελτάριον) Ἐνα Χιονάκι (βραβεῖον ἔστειλε)

μά διατί εξακολουθεῖς νά κόμης τὸ ἔνα ὀρθογραφικὸ λάθῃ; δὲν εἶπαμεν νὰ τὰ προσέγῃς; ὅλα δὲν γράφονται μὲ δύο λάμδα; Ἐθνεῖς Ἰθακίον (ὄρατα ἢ πατριωτικὴ ἐπιστολή σου· ἂν ἔγραψες μόνον λίγαι καθάρωτερα...) Γενναίωφρον Στρατηλάτην (ναί· Σανθὴν Πουπὲ ὄρατα ἢ ἐπιστολή σου, ἔσται) Δαφροστεφ Κωνσταντίνον (ἔχει καλῶς) Γενναίωφρον Ἑλληνα (ἔσται) Μεγαλόφρονα Κωνσταντίνον (μὴ παρήγγειλες νὰ σοῦ τὸ στέλλω Poste Restante, ὥστε πρέπει νὰ τὸ ζητῆς ἀπὸ τὸ Ταχυδρομεῖον) Ἐλευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα (λάθος· ὀκνηροῦ) Λοξομένην Πατρίδα, Δωδωναίων κτλ. κτλ. Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβες μετὰ τὴν 19η Ἀπριλίου, θίπαντες εἰς τὸ προσέγεις.

### ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

#### 137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου - Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 30ῆς Ἰουνίου)

#### 202. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτον εἶνε σύμφωνον,  
Τὸ δευτέρον μὲ νῆσος  
Καὶ ζῶον εἶνε τ' ὄλον μου  
Ποῦ τὸ γίνωριζεις ἴσως,  
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δεσπότη τοῦ Μισοῦ

#### 203. Συλλαβόγραφος

Δύο σύμφωνα ἑνώσει,  
Κ' ἓνα ζῶον φανερώσει.  
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Λιωνιδέου

#### 204. Στοιχειοτονογράφος

Μ' ἓνα ποταμὸν Ἰσπανικὸν  
Ποῦ γράμμα τοῦ ἄλλοζου  
Καὶ τόνο κατεβάζου,  
Ζῶο σοῦ κάνω γτὸ λεπτὸ.  
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δωδωναίου

#### 205. Ἀναγραμματισμὸς

Ἄν ἀναγραμματισθῇ  
Μέρτις τῆς Ἐλευθερίας,  
Γίνεται πῶς θεατοῦς,  
Κ' ἔνεκα... τῆς ἡλικίας.  
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Γαλακτίας

#### 206. Βέλτος

Νάντικτασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι καὶ αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νάναγνωσκωνται: Καθέτως, ποταμὸς τῆς Ἀμερικῆς· ἐπάνω εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους, δεξιὰ ἐπιφρημα τόπου καὶ ἀριστερὰ σύνδεσμος συμπερασματικὸς· κάτω δὲ εἰς τὰ περὶ, δεξιὰ ἐκ τῶν ἄνω, κατὰ σειρὰν: Πατριάρχης τῆς Γραφῆς, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, μέλος τοῦ σώματος, ἀντωνυμία· ἀριστερὰ δὲ: ἐπιφρημα χρόνου, ὄρος τῆς Κριτικῆς, ἐπιφρημα χρόνου, πρῶσις.  
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Πρωτικῆς Σάμου

#### 207. Κρυπτογραφικὸν

- 12345678 = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
- 2348 = Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.
- 34178 = Ἄγριον ζῶον.
- 45678 = Μουσικὴ καὶ ποίησις.
- 562 = Ἀρχαῖον νόμισμα.
- 67578 = Διοικητικὴ διαίρεσις.
- 7432578 = Στρατιωτικὸς ὄρος.
- 84176 = Καρκίνος.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δαφροστεφὸς Κωνσταντίνου

#### 208-210. Συμπλήρωσις Φράσεων

- 1.) Ἄνθρωπος—ξύλον—.
  - 2.) Μαλέκ—κάμψα—τῶν—.
  - 3.) Μῆ—τῶν εὐεργεσιῶν.
- Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Προεδρεύοντος Στρατηλάτου

#### 211. Μεσοσταθῆς

Τὰ μεσοσταθῆ γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν περικαλλῆ βεσίλισσαν:

1, Νῆσος τῆς Ἰταλίας, 2, Κρότος τῆς Εὐρώπης, 3, Μόσχ, 1, Ἐυτομον, 3, Ἦσδ.  
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Φιλάρου Χελιδόνας

#### 212. Φωνηεντάλιπον

ξ - γης - τυ - λυτ.  
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάρι

#### 213 Γεῖφος

|    |    |    |    |
|----|----|----|----|
| λλ | λλ | λλ | λλ |
| λλ | λλ | λλ | λλ |
| λλ | λλ | λλ | λλ |
| λλ | λλ | λλ | λλ |
| λλ | λλ | λλ | λλ |
| λλ | λλ | λλ | λλ |
| λλ | λλ | λλ | λλ |
| λλ | λλ | λλ | λλ |

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Φύλακος τοῦ Μοριζόβου

#### ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φιλ. 2-1  
11. Νίκαια (Ν, κ, λ, Α).—12. Ἀκίς, -φύζος.—13. Μόσχος.—14. ΜΗ ΔΕ-Α. 15 Ἰουλιανός, Ἰουλιανός, ἴον, ΑΕ-ΑΙ-ΝΑ νάσι, ἰόνος.—16. Νίκαι, ΑΕ-ΝΑ-ΦΗ (ἴων, ΝΗ, Κόστα). 17. Καζὶν τὸ γῆρας ὡ γὰρ ἔρχεται μόνον.—18. Ἢ ὕπνῳ εἶνε μῆτις πάσης κακίας.  
19. Ἄραχτος (ἀρ, ἀρ, ος).—20. Κάλος, ὀλκός.—21. Δίττι ζῆτι ἀνδράσις.—22. ὁ νερόμυλος.  
23.

24. Ἀρχὴ σοφίας ἐβόσος κέρτου. (Ἢ ἄναγνῶσις ἐκ τῶν κάτω ἀριστεροῦθεν).  
Α Κ Α Ρ Π Α Ν Ι Α —25-28. Τῆ προσηκῆ τοῦ γράμματος Π σχηματίζονται αἱ λέξεις: ἄρπα, Πάρσις, πόρος, πείρα.—29. ΚΕΡΑ-ΣΙΟΝ, ΝΑΠΟΛΕΩΝ (Κεῖνην, Ἐκλήτη, Ρόβιλον, Ἀρότιον, Σάβιγγ, Ἰτίσι, Ὄθων, Νεῖνούριον).—30. Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ πρὶν παινάζον μαγειρεύουσιν.—31. Πολλὰ ὄνεια πολλὰ φέματα (πολλὰ ἴο γὰ πολλὰ ψε μῆτα).  
32. Ἡρώδης (Ἡρώ, δίς).—33. Μισος (μῆ, σός).—34. Πῶς-ζῶς.—35. Ψερά-Ἄραφ.—36. Νόμος-νόμος-μόνος-όνος.  
37. Α Υ Ρ Α 38. Σ  
Υ Ρ Ω Ρ Α Λ Α Σ  
Ρ Ω Μ Η Σ Σ Α Μ Ο Σ  
Α Ρ Η Σ Σ Ο Σ

39. Σῶον τῶν Θεῶν.—40. Σ.  
ΠΕΛΛΑ (ἀσΠε, Ὀρβάνη, πόλος, μῆλον, Ἰσπανία).—41. Οἱ πιστοὶ φίλοι ἐν συμφορῆς φράνονται (ἐπ εἰς τι-φι-λι ἐν συν-φορῆ-φι ἐν αν-τέ)

**ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ** τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1912, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη **ΕΤΟΙΜΑ** καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖον μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβαζόντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

### ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μετακτιθέμενος εἰς τὸ ἐν Χίω ἀσπίσκον, χαρετὸ ἀπάντα τὸν ἐκεῖ Διαπλαστικόν.—25η Μαρτίου. (Π, 155)

Ἄηδὸς ὅτι εἶλας διεύθυνον· εἶνε Α. Β., γραφεῖον Σμυρναίου Δεβῆ, Βόλον Οὐγί Ρ. Ρ.—Ἐνθουσιώδης Ἑλληγ. (Π, 156)

## ΤΟΜΟΙ

### ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἔξῃς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἔξῃς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,30 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 4ος, 10ος καὶ 13ος ἐξερρήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὡν ἕκαστος τιμῆται: Ἄδεται φρ. 3—Χρυσόδετος φρ. 6. Διὰ τὸ Ἐσωτ. 3,30, χρυσοδ. 6,30 Διὰ τὸ Ἐξωτ. " 4,— " 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὡν ἕκαστος τιμῆται ἐλευθερῶς ταχυδρ. τελών: Ἄδεται φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἔως 1911, ὡν ἕκαστος τιμῆται: Ἄδεται φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

### ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

#### ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 18ου ΦΥΛΛΟΥ

Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 161/.

**ΑΘΗΝΑΣ:** Ἐνδοῦς Ἀφροδίτης, Χρ. Γ. Ἐπιφάνου, Πίπης Α. Κουφοτάλης, Κούλα Ἀθ. Γεωργιάνη, Μιχαῖλη Ἀμπελογοῦρα, Πολυμήχανος Ὀδοῦτος (17,18), Θέως Καβαλιερίστου (17,18), Ἄντρον τῶν Νυμφῶν, Α. Πουλίδη, Εὐαγ. Κ. Γεωργίου, Γαλακτῆ Βουδοῦρη, Ἐλισσαβετ Α. Καπέ, Ἀνδρόμαχος Σωφροδέτις, Ἐνας ζωῆς ἀπογραφῆν.

**ΑΡΓΟΥΣ:** Ἀγαμέμνων Γ. Καμπότος, Ἀθ. Α. Παναγιωτοπούλου.

**ΒΟΛΟΥ:** Ἐλένη Ε. Γκοτσῆ, ΠΡΑΚΑΕΙΟΥ: Κική Γ. Βορέδου.

**ΚΕΡΚΥΡΑΣ:** Μ. Ναζών, Μαρία Α. Γρίνα, Κούλα Κ. Σ. Καλογεροπούλου, Μαρία Α. Κόλλα, Γ. Α. Κωμάρη, Ἐλένη Γ. Οικονομάου.

**ΚΡΕΘΑΡΑΔΗΝΙΑΣ:** Πλάτων Μεταξός, Ρουμπῆνα Ε. Κωνσταντοπούλου.

**ΚΟΡΙΝΘΟΥ:** Γ. Β. Παρλαβῆ, Γ. Κ. Σοῦτος, Σ. Α. Βυζῆς, Μαρία Γ. Γεωργίου.

**ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ:** Ντίνα Κ. Πετροπούλη, Θεοφάνη Κ. Οικονομῶν.

**ΚΩΝΗΠΟΔΕΩΣ:** Ἀστὴ τῆς Ἐλευθερίας, Ἠμιλία.

**ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ:** Ἡο Γ. Γεωργιανῶν.

**ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ:** Στ. Α. Φλασιώτης (16).

**Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ:** Κορραλία Καστέλου.

**ΠΑΤΡΩΝ:** Πατρὸν Ναυτοπούλου.

**ΠΕΛΛΗΝΕΩΣ:** Αἰμ. Παπανικολάου, Ζαννῆς Χρ. Καματῆς, Νυμφόφρος Νανμαρία, Μαρία Μυρμάδου.

**ΣΜΥΡΝΗΣ:** Ζηλωτῆς τοῦ Δημοσθένους, Εὐαγ. Τσαμπούλος.

**ΣΥΡΟΥ:** Ναυτίλος.

**ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ:** Σακερὸς Α. Λορέδικου, Ἰσμήνη Ἄν. Χρηστοπούλου, Πάριος Δ. Λαδίκου, Τίμα Ἄν. Χρηστοπούλου, Ἰφιγένεια Σ. Παναγιωτοπούλου, Καλλιόπη Οικονομῶν, Ἀλεξάνδρα Β. Καρῆ, Παναγιωτίττα Μισοβίτη, Ἀναστασία Βενετοπούλου, Κική Στεφανοπούλου, Βασιλίνα Χ. Παναγιωτοπούλου, Ἐλενίττα Ἄν. Χρηστοπούλου, Ζήσιμα Ἄν. Βλαχῶν, Γεωργία Ἀθ. Χρηστοπούλου, Κ. Χ. Παναγιωτοπούλου, Γ. Ἀ. Γιαννιπούλου, Κ. Α. Γιαννιπούλου, Μ. Ἀθ. Χρηστοπούλου, Ἄπ. Α. Ζέρβης, Ν. Γ. Μπακιρτζή.

**ΥΔΡΑΣ:** Νίνα Ἄν. Καρδοῦλη, Ν. Γ. Βασιλείου, Γ. Γ. Ἀρναυτοῦ, Ἀθ. Γ. Ράλλης.

**ΦΙΛΑΤΡΩΝ:** Χρ. Γ. Μούσης.

**ΧΑΛΚΙΔΟΣ:** Στ. Ἀ. Ζαγός, Εὐαγ. Γ. Μπουκῆ, Μαρία Σ. Μόνου, Κ. Η. Μπίρης, Εὐαγ. Γ. Παναγιωτοπούλου, Α. Ε. Ὀλυμπίου, Νικ. Γ. Μεταφωτῆς, Ραλλοῦ Γ. Βεζύρη, Σ. Βεζύρης.

#### ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδύντων ὀφθῆναι τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐξέδθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἀναρῶθησαν οἱ ἔξῃς τρεῖς: Χρ. Γ. ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΕΛΕΝΙΤΣΑ Ζ.Ν. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ἐν Τριπόλει ΑΪΜ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ἐν Πελαγονίᾳ, οἱ δὲ λοιποὶ ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Μαΐου.